

Det finns en del märkliga djur i vår herres hage. När man från väg 195 åker in mot Breviks kyrka finner man på vänster sida några lustiga långhalsade varelser som går och betar. Eller de sitter ner och tuggar och tuggar och betraktar dig nyfiket. De är lamadjur eller möjligen alpäckor, lite svårt för en lekman att avgöra exakt. De har Anderna i Sydamerika som sitt ursprung men av allt att döma så trivs de bra även i Brevik.

Vi stannade bilen, vevade ner rutorna och satt och begrundade djuren. En svart liten lama, säkerligen född i år, med vita fläckar i ansiktet, blev så nyfiken på oss att den gick så långt fram som stängslet någonsin medgav. Men så kom en Mercedes i hög fart på vägen och den lille blev så skrämmd att den i all hast retirerade ett femtiotal meter. Så gick det några minuter, sen var den framme vid stängslet igen.

Nyrakade eller långhåriga, i alla väder tycks dom trivas. Svårt att se vem som är han och vem som är hon, inte heller kan man urskilja vem som är herren på täppan, dvs hjordens Dalai Lama. Trevliga att titta på är de hursomhelst.

Nu över till vanligare djur. Häromdagen såg jag i Vättern en andmamma med sexton småtingar. En härlig syn!

Nyfödda svenska lamm finns det gott om nu. Tänk jag tycker att de skall få leva tills de blivit vuxna! Det finns lamm som bara efter några månaders levnad måste åka till Skara. Där väntar liemannen och livet i en svensk hage är förbi. Likadant är det med kalvar, efter en sommar med mamma ute i beteshagen så är det dags att bli kalvsylta. Det skulle vara fint att vara bonde men att ta adjö av djuren som skall iväg till slakt skulle jag aldrig klara.

Nej, konsumenter, gör som jag, köp inte kalvkött eller lammkött!

Göran Midman
Ordbrukarna i Karlsborg